

אסי, בואי ונגמור עם זה. נגיש לרופא. הוא אפילו לא אחז בידו.

הרגשתי כאילו סטרו לי, והפרחים נשארו מיוממים על השולחן. "מה אמרת? מדוע? אתה שומע מה שפין אומר?"

כך, אינני רוצה בילד זה. יהיו לנו ילדים, הרבה ילדים, כשנרצה בהם, אבל לא כעת הזמן לכך. אני אוהב אותך ורוצה בך, אסי, אבל אני לומד כעת. אני באמצע שלב מסוים בחיי, את מטרתי עדיין לא השגתי, ואיני רוצה להיות קשור בקשרי-נשאון והתחייבויות משפתחיות.

הרגשתי תהום עצומה לרגלי ואטימות במוחי ובפי.

"מה את שותקת, אסי? מה את בודה בי כך? את לא מסכימה אתי? תראי שדבר לא יקרה. אני מכיר רופא טוב, אשאר אתך משך כל הזמן, ואחר-כך נסע יחד לכמו. ימים. את תחלמי, אסי!"

בכיתי או כפי שלא בכיתי מימי. "אני רוצה בילד הזה! אני רוצה בו, ולא אחתר עליו! איני מסוגלת לרצוח! אני מוכנה לחתך עליך, אבל לא עליו!"

"את שומעת את דברייך?"

"כן, בדיוק!"

"אם כן בחרי לך: או הוא או אני!"

ברחתי משם. איך הגעתי לחדר אינני יודעת. חשבתי על איבוד לדעת, אבל היתה זו מחשבה עקרה. מה יצא לי מזה? כדאי לעשות משהו שאפשר יהיה להתחרט עליו. דבר שאי-אפשר להתחרט עליו, אין בו ממש.

לא סיפרתי דבר לאיש. ישבתי בחדרי ובכיתי או בהיתי.

עניים מבעיתוח היו לה, חסרות ישע...

עבור כמה ימים, אולי יומיים ואולי שלושה, בא דן שוב לשכנע אותי. לא הסכמתי. אם כך, אמר, אגור, אגור. יתור. אני נוטע לחור'ל.

ילדך יחלה, אמרתי לו, מלבד אם יתערב בכך אלוהים, שאתה כל-כך מאמין בו. זו היתה המריבה הראשונה שלנו, והאחרונה.

כשהבין נודע בבית, ניסו הורי להתקשר עם הוריו. הוא עצמו חזר על מה שאמר לי. הוריו העלו סברה אחרת: "ומנין לנו שדן הוא האב? זה הפריד בינינו לגמרי."

הורי ניסו גם כן לשכנע אותי לגמור עם זה, בשידולים ובאיומים. אצלי היתה זו אמביציה ועקשנות ללא ויתור.

ימים תמימים נשארו במתנה. עבדתי ללא לאות, אך לא חייכתי ולא צחקתי. גם כשרציתי לחייך, לא הצלחתי בכך. אנשים תארו לעצמם — משבר, התערערת לחלוטין.

באחת מישיבות המטה חשתי אותי, ללא כל סיבה, הסתריה של בכי. אי-אפשר היה להרגיע אותי. שעות תמימות לא הרפתה ממני עוית הבכי הזאת, למרות שלא רציתי לבכות.

למחרת שוחח אותי מפקדי: "אורה, אולי תסעי לנו? הרי מגיעים לך ימי חופשה, סעי לנהריה. אני מבין שקרה משהו בינך לבין חברך. הרבה לא אוכל לומר לך, אך אולי תתנמי בעובדה שדברים מרים אלה הם שעושים את החיים מתוקים, ובעוד כמה שנים תצחקי מאפיונה זאת, תצחקי מדברים שכרגע כואבים לך ותחייכי לעבר העבר בחיוך סלחני." הוא היה אדוני מאד. אבל מה יכולתי לומר לו?

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

בחנתי את גופי יום יום בראי. תופעה מוזרה. במקום להשמין, רזיתי. ידעתי שבדרך כלל בהריון תופחת הבטן וגדלה. אצלי נעלמה הבטן לחלוטין. פשוט הרגשתי שהכל נופל ממני, ואפילו בעירום מלא לא הבחנתי בשינוי קל שבכלים.

השינוי ניכר היה במקומות אחרים. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס, ישבתי במקרה אחרי הנהג. הרמתי את עיני, והסתכלתי בראי הנהג. ראיתי בחורה צעירה, בתלבושת צבאית, ניבסת אלי. היו לה תווי פנים דומים לשלי, אבל עיניים מבעיתות היו לה, נוראות, כהות, חסרות-ישע, עצובות כל כך, ופנים מאורכים. לי היו תמיד עיניים ירוקות וצוחקות, כולם אהבו את עיני. הסתכלתי טוב בנו שבראי, והסתכלתי בעצמי, חזרתי והסתכלתי. ניסיתי לחדא אם זו אני, וחייכתי. גם היא חייכה אלי, חיוך מאונס, קפוא.

העוועו היה קשה מנשוא, עד כדי כך יכול אדם לשנות את צורתו? בלילות החלו חלומות בעתה תוקפים אותי. מחלום אחד לא יכולתי זמן רב להשתחרר. חלמתי שאני רוכבת על סוס על פסגת מצדה, ולפתע התחיל הסוס לדהור למטה, לכיוון יסיהמלה. ירד וירד אל המים הכבדים, ואני רציתי לעלות ורציתי לצעוק ולקרוא בקול. וקול לא יצא מפי ואף אחד לא שמע.

לצער בחיוך סלחני.

אותי, סיפר לי שדן נסע, או נשלה, לחוץ-לארץ. יותר לא ידעתי וגם לא רציתי לשמוע. או יותר נכון — התימרתי כך.

★★★

הריון עצמו היה קל יחסית. אם כי שוב לא הייתי צריכה לחפש את בטני, ניתן היה להסתיר זאת בתלבושת מתאימה ורחבה. התקופה הזאת הייתה נוראה. ההסגר שהייתי נתונה בו, הבדידות הנפשית בימים בהם הייתי זקוקה למילה טובה וליד מלטפת יותר מכל.

תחת זאת הרביתי לשמוע טענות. הורי התביישו בי וקינסרו אותי ללא הרף. לעיתים רחוקות הרשיתי לעצמי לצאת העירה. במשפיים ובכיסוי-ראש טיילתי על שפת-הים. פתרתי תשבצים וכתבתי. כתבתי המון מכתבים לדן, ואת כולם קרעתי. שוחחתי איתו בלבי. ניסיתי לשוחח עם אלוהים.

על מה ולמה? מדוע עלי לסבול כל-כך? מה פשעתי? מדוע מרגישה אני שבטני מתכחצת מרוב כאב, ולבי נצטב בי ודמעות חונקות אותי ברגע ששוברת אני על-ידי עץ מוכר, קיוסק ששתינו בו? את מסעות רבקה עקפתי.

הייתי בודדה לחלוטין. אני, שתמיד היה לי רע ושותף שהתחלקתי עמו בכל. אני, שתמיד הייתי מוקפת, שבלי-לית-שבת קשה היה לי לפעמים להחליט לאיזו הצעה להיענות. הדואר חדל לשמש, אותי, שתיבת-הדואר שלי מלאה היתה תמיד.

הרגשתי את עצמי מוצאת ממעגל החיים אל צדם, וכליכך כאב לי. חייתי על חלומות ועל זכרונות. קשה היה לי להאמין שרומיתי. לא יתכן שלא היתה זאת אהבה.

אומרים שהנשים כנברים מבורכות בחוש השישי, המזוהי ומבדיל בין האמיתי למוזויף. היתה לי תמיד הרגשה שהיחסים בינינו היו מושתתים על יסוד של אמת, כי אחרת איך להסביר את התופעה שנפגשנו משך חודשים ארוכים יומיים, שנסענו מרחקים כדי להתראות וויתרנו על צורות בלוי מקובלות כדי שישאר פנאי בידינו לשוחח ולא רק לא-אהב? לא אשכח את הערב הגשום, קרוב לחצות, כשתקף אותי חשק לאכול קצפת עם תות-שדה, ודן, בלי לדבר הרבה, רץ לחפש והביא לי.

למה בכל זאת קרה שנסדרנו? מדוע עזב אותי לבדי זקא קעת, כשידע שאני כל-כך בודדה ותלויה בו כל כך?

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות. נשים נשואות, שהיו מוקפות בחומת אהבה משפחתית, שהיה להן קן חם משלהן, ובכל זאת לא עמדו במאמץ הפיו הקשה של הלידה ועצביהן התערערו. מזה חששתי יותר מכל.

ברור היה לי שביציתי שלי אינה מבוססת כל עיקר. קשה היה לי בימים אלה לקבוע תכניות אף לטחה של ימים מספר, כי מדי יום ביומו הייתי קמה במצב-רוח שונה לחלוטין. יום אחד הייתי נערה בשנות ה-20 שלה, משוחררת ומלאה-בטחון. ומשנהו — אשה למודת-אכזבות, אפופה במרה שחורה.

★★★

הריון התקרב לסיומו. אני הייתי מלאה ברגשות צפיה ופחד. לא ידעתי מה תביא לי הלידה. מה דמות ההיה ליצור הנעלם, המכונה ילד. האם רק לרעות יגרום, כפי שכולם סביבי משיחים ואומרים? לאיזה טיפוס יגדל ויהיה? האם יהיה הוא חברי וידידי — או שונאי בנפש? האם אני מועילה לו בעצם זה שאני מבנייה אותו לאויר העולם?

על עצמי, במצב מיוחד כאם, לא הרביתי לחשוב. מה שהפחיד אותי היה החשש שלא אעמוד במאמץ הלידה. הכרתי נשים רבות וחזקות.